

lingen blot skal angive de indstillede Navne eller tillige den Rækkefølge, hvori de ønskes beskikkede, jfr. om Præster Lov om Menighedsraad Nr. 280 af 30. Juni 1922 § 35, har Forslaget ikke taget Stilling til, idet Valget overlades vedkommende indstillende Myndighed. Den fornødne Sagkundskab hos Rettens øvrige to Medlemmer sikres ved, at de paagældende skal opfylde Betingelserne for at kunne blive Landsdommer, jfr. Lov om Rettens Pleje § 43, 3. og 4. Stk., — for egentlige Læggdommere synes der efter Sagerne Beskaffenhed ikke at være Plads —, men medens det ene Medlem skal være en praktiserende Sagfører, beskikket blandt tre af Sagførerraadet foreslaede Personer, og saaledes, at han maa udtræde af Appelretten, hvis han opgiver sin Sagførervirksomhed, er Tanken — med den anførte Begrænsning — at stille Ministeren frit ved Valget af det sidste Medlem; der vil herved, foruden om Dommere og Sagførere — der normalt maa forudsættes allerede at være tilstrækkeligt repræsenterede — kunne blive Tale om en Universitetslærer i Retsvidenskab, en kgl. ansat Tjenestemand i Centraladministrationen eller en Repræsentant for Anklagemyndigheden.

Til § 2.

Bestemmelsen om, at den særlige Appelret selv træffer Bestemmelse om Tiden for sine Møder, saaledes at navnlig ingen faste Retsdage paa Forhaand søges fastsat, er formentlig rimelig, dels under Hensyn til det paa Forhaand usikre og uensartede i Omfanget af Rettens Virksomhed, dels under Hensyn til, at Møderne maa fastsættes med fornøden Respekt for Dommernes Arbejde iøvrigt.

Til § 3.

Om denne Bestemmelse kan i det Hele henvises til Bemærkningerne ovenfor til § 1. Beskikkelsen af faste Suppleanter, der automatisk kan tiltræde Retten, er anset paakrævet for tilbørligt at sikre dennes Uafhængighed.

Til § 4.

Om Rigsadvokatens Virksomhed ved den særlige Appelret henvises til Forslagets § 9 og Bemærkningerne til denne Paragraf.

Til § 5.

Uagtet den særlige Appelret udøver en overordnet Rets Funktioner, er det fundet rimeligt ikke at fastsætte nogen Begrænsning i Sagføreres Møderet for den under Hensyn til Arten af de Sager, der henlægges til den. Saavel den efter § 9

eller § 10 indklagede Dommer som den, der efter Reglerne i III Afsnit søger en Straffesag genoptaget, bør kunne give Møde med den Sagfører, han har Tillid til, og som vil antage sig hans Sag.

II.

Disciplinærmyndighed over Dommere.

Medens Justitsministeriet maa formene, at der ikke bør skabes et særligt Værneting for Dommere, der sigtes for Overtrædelse af Straffelovgivningen, men at disse Forhold bør forfølges ganske efter de almindelige Regler, jfr. § 47, er det fundet rimeligt, at Spørgsmaal om andre tjenstlige Forseelser fra en Dommers Side — bortset fra saadanne mindre betydelige Forhold, der kan afgøres i Stilhed ved en Advarsel efter § 48, 1. Stk. — ikke blot henlægges til et særligt Organ, den særlige Appelret, men ogsaa undergives en Behandlingsmaade, der i noget højere Grad end de gældende Regler i Lov om Rettens Pleje §§ 48, 2. Stk. og 49, jfr. ogsaa § 50, sikrer Forfølgningens Effektivitet og — i alle Parter Interesse — Sagens fyldestgørende Oplysning, uden dog ved maaske ret temerære Smaaklager at belemre Forhandlingerne med et alt for vidtløftigt Apparat.

Man har derhos søgt at virkeliggøre dette Formaal paa en saadan Maade, at Dommernes Uafhængighed af den udøvende Magt ingen Sinde trædes for nær; man er herved gaaet en Mellemvej mellem den engelske Ordning, hvor en Dommer, bortset fra hans Ansvar efter Straffeloven og fra Muligheden for, at han kan afsættes af Kongen efter Indstilling af begge Parlamentets Huse, er fritaget for enhver disciplinær Kontrol, være sig fra Administrationens eller højere Domstoles Side, og den i Frankrig efter Lov af 30. August 1883, jfr. Lov af 12. Juli 1918, og i Tyskland efter Forordning af 20. Marts 1935 herskende Tilstand, hvorefter Justitsministeren endog direkte kan reprimandere en Dommer for hans Embedsførelse (naturligvis bortset fra det materielle Indhold af hans Domme): Det er efter Forslaget altid den særlige Appelret, der i de her behandlede Tilfælde træffer Afgørelse om, hvorvidt og i bekræftende Fald hvilke Disciplinærmidler der skal bringes i Anvendelse overfor Dommere, men Administrationens Indflydelse lægger sig for Dagen ved, at det i den foreslaede kontradiktorske Forhandling for Retten altid er den offentlige Anklagemyndighed og aldrig den muligt private fornærmede, der staar som den indklagede Dommers umiddelbare Modpart, en Ordning, der tilsvarende findes i Sverige, Holland og Østrig.